

μερίδες, κατήντησαν εἰς τὴν αὐτὴν περίπου ἐρώτησιν, τὴν ἐξῆς· «Ἐὰν ἡ Συνέλευσις παραινέῃ ἐπ' ἀπειρον τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς, ἕνεκα δὲ τούτου διαπραττῶνται παρρησίαι καὶ παραλύεται ὁ τόπος, ὡς ἄξιόν ἐπιστολογράφος, ἡ βασιλεία θὰ ἴστανται μάρτυς ἀπαθῆς καὶ θὰ καθιεροῖ αὐτὰς διὰ τῆς ἀποχῆς; Ποῖον λοιπὸν τὸ καθήκον τῆς βασιλείας;»

Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπορίαν εὐρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ πάντες· ἔχομεν δὲ καὶ ἑτέραν· ἡ ἐξουσία ἔχει δικαιώματα, ἅτινα καὶ ἡ Συνέλευσις αὐτὴ ἀνεγνώρισε διὰ ψηφίσματος· τὰ δικαιώματα δὲ ταῦτα εἶναι ἰδίως τὰ ἐκτελεστικά. Διὰ τί λοιπὸν ἀνέχεται νὰ καταπατῶνται; Τὸ δικαίωμα φέρ' εἰπεῖν τοῦ χορηγεῖν βαθμοὺς εἶναι τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ὅπως δικαίωμα αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ συγκρότησις ἢ ἡ διάλυσις τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν. Καὶ ὅμως ἐπέτρεψε νὰ δοθῶσι βαθμοὶ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως εἰς ἀπλοὺς πολίτας, καὶ νὰ συζητῶνται τὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Ἀθηνῶν ὑπ' αὐτῆς.

Τὰ τῆς Τριφυλλίας, περὶ ἧς εἶπομεν ὀλίγα ἄλλοτε, περιγράφονται καὶ σήμερον οἰκτρότατα· σφαγαί, λεηλασίαι, ἄρπαγαὶ καὶ ἀνοχὴ τῆς Κυβερνήσεως, ἰδοὺ, ὡς λέγουσιν, ἡ κατὰστασις τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς.

Περὶ Ἑπτανήσου ἐπίσημον εἶδον ἄχρι τῆς ὥρας δὲν ἔχομεν· φαίνεται μόνον ὅτι μετριάζεται ἡ αὐστηρότης τῶν ὅρων.

Ἡ Δακτικὴ κυβέρνησις ἐδήμειπεν αὐθαριέτως πάντα τὰ ἐν ταῖς δύο ἡγεμονίαις ἑλληνικὰ μοναστήρια καὶ πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτῶν, ἡ δὲ ὀθωμανικὴ μετ' αὐτῶν δὲ καὶ αἱ δυνάμεις αἱ ὑπογράφασαι ἐν Παρισίοις τὸ 1856 τὴν περὶ τῶν ἡγεμονειῶν συνθήκην, διεμαρτυρήθησαν. Ἀλλ' ἀρκοῦσι τὰ πτερόεντα ἔπη; Τὸ καθ' ἡμᾶς φοβούμεθα ὅτι ἐὰν εἰς τοῦτο μόνον περιορισθῶσιν αἱ δυνάμεις θὰ ὑπερισχύσῃ ἡ αὐθαριεσία, καὶ συνελόντι εἰπεῖν οὐδεμίαν ἔχομεν ἐλπίδα ὅτι θὰ τύχῃσι δικαιοσύνης οἱ ἀδικηθέντες.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΥΣΤΟΧΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ. Ὁ ἱππότης Πέτρος Λέλης (Lely) ἱκανότατος ζωγράφος, ἐπὶ βασιλείας Κιρόλου τοῦ Α', διεπραγματεύθη μετὰ τινος ἐν Λονδίνῳ πλουσίου ὑπουργοῦ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁλοσώμου εἰκόνης του. Ὁ ὑπουργὸς ἦτο ὁπωσοῦν δυσειδής. Ἀφοῦ ὁ καλλιτέχνης ἔφερεν εἰς πέρας τὸ ἔργον, προέτεινεν αὐτῷ ὁ ὑπουργὸς νὰ τῷ δώσῃ τὴν εἰκόνα εἰς ὑποτίμησιν, ἀπειλῶν αὐτὸν ὅτι ἂν δὲν ἐλάμβανεν αὐτὴν οὐδεὶς θὰ τὴν ἡγόραζεν ἄλλος.

— Λαμβάνεσθε, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, διότι ἀπ' ἐναντίας τότε δύναμαι νὰ τὴν πωλήσω ἀπολαμβάνων τὸ διπλοῦν τῶν ὅρων νῦν ζητῶ παρ' ὑμῶν.

— Πῶς, εἶπεν ὁ ὑπουργός, ἐνῶ ἡ εἰκὼν ἐμὲ μόνον ὁμοιάζει;

— Ἀλλ' ἐγὼ, ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος, προσθέτω εἰς αὐτὴν οὐρὰν καὶ τότε θὰ γίνῃ ὡραιότατος πίθος. Ὁ ὑπουργὸς διὰ νὰ προλάβῃ τοιοῦτον ἐνδεχόμενον ἐπλήρωσε τὴν αἰτηθεῖσαν τιμὴν καὶ παρέλαβε τὴν εἰκόνα.

ΕΥΦΥΗΣ ΚΛΟΠΗ. Κύριός τις ἐν Λονδίνῳ πάσχων ὑπὸ ποδάγρας ἐκάθητο μόνος παρὰ τὸ πύραυλόν του, ὅπότεν καλοσηδεδυμένος τις ἄνθρωπος εἰσελθὼν φιλοφρονέσστα εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀποτεινόμενος αὐτῷ·

— Παρατηρῶ, λέγει, Κύριε, ὅτι ὁ ὑπρέτης σας τὴν στιγμὴν ταύτην κάθηται εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον καὶ ἀφῆκε τὴν θύραν σας ἀνοικτήν. Πόσον εὐκολὸν θὰ ἦτο εἰς ἓνα κακοῦργον νὰ σβύσῃ τὰ δύο ταῦτα κηρία—οὕτω—καὶ οὕτω—καὶ ἀκολούθως νὰ φύγῃ μετ' ὃ ζεῦγος τοῦτο τῶν ἀργυρῶν κηροστατῶν!

Καὶ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, ἐτέλεσε τὰ λεγόμενα, χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ἐν Μινουφίᾳ τῆς Αἰγύπτου.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.) Α. ΜΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΝ ΠΑΡΑΓΡΑΜΜΑ. Ἀξιοσημεῖωτον εἶναι τὸ ἐξῆς ὑπὸ Θησεῶς τοῦ Σοφιστοῦ ἀναφερόμενον παράγραμμα (calembour). Ἀνδρητρίς πεσοῦσα ἔστω δημοσία, ὑπερ' ἄλλως προφερόμενον ἔχει καὶ τὰς δύο ἀκουλούθους σημασίας· Ἀνδρητρίς παῖς οὕσα ἔστω δημοσία, καὶ Ἀνδρὶς τρίς πεσοῦσα ἔστω δημοσία.

Ι. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐπιστήμη μία εἶμαι,
πλὴν ἀρχαία
καὶ ὡραία,
καὶ ἐδῶ ἀκόμη καίμαι.
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς
τότε δὲ θὰ ἐννοήσῃς
Πῶς ἐλάττωμά σου εἶμαι.

Γ. Α. Δ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ φυλλαδίῳ 331 αἰνίγματος·
γαστήρ — ἀστήρ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

τοῦ φυλλαδίου τῆς 1 Ἰανουαρίου.

Σελ. 496 στίλ. α. στίχ. 5, ἀντὶ διδύλκιος, γρ. δις ὀλβιος
• • • • • 9, ἀντὶ ἐκεῖνον, γρ. ἐκεῖνα
• • • • • 27, ἀντὶ καταφρονεῖται· γρ. καταφρονεῖται